

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **D. B.**, zastoupena Mgr. Oksanou Rizak, advokátkou, se sídlem 28. pluku 128/12, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 10. 2020, č. j. 41 A 21/2020 – 25,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 10. 2020, č. j. 41 A 21/2020 – 25, **se ruší** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 8. 2020, č. j. CPR-45878-2/ČJ-2019-930310-V241, jímž bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 5. 11. 2019, č. j. KRPU-171128-26/ČJ-2019-040022-SV-CV. Tímto rozhodnutím bylo stěžovatelce uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), současně byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku.

[2] Dne 3. 10. 2019 provedla policejní hlídka pobytovou kontrolu a šetření v zubní ordinaci PadaDent s. r. o. na adrese Dukelská 294 v Podbořanech, při které zjistila, že stěžovatelka prováděla bez příslušného povolení k zaměstnání zubní lékařské ošetření za přítomnosti zubního lékaře MUDr. J. F.; stěžovatelka policejní hlídce předložila své osvědčení o získání odborné způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání v oboru zubní instrumentářka ze dne 17. 8. 2019 a svou pracovní smlouvu se společností PadaDent s. r. o., podle které náplní její práce byly administrativní práce, práce s počítačem, péče o zákazníky, objednávky materiálu, asistování zubnímu lékaři, úklid a údržba ordinace a výpomoc při obsluze rentgenu; stěžovatelka vystudovala lékařskou fakultu v Kyjevě, obor stomatolog. Z přípisu Úřadu práce – krajské pobočky v Ústí nad Labem ze dne 10. 10. 2019 správní orgán prvního stupně zjistil, že k tomuto datu jí nebylo vydáno pracovní povolení; dne 4. 10. 2019 byla zpětně nahlášena na informační kartu jako cizinec podle § 98 písm. o) zákona o zaměstnanosti s tím, že od 1. 7. 2019

do 1. 7. 2020 trvá její pracovní poměr u společnosti PadaDent s. r. o. na pozici zubní instrumentářky.

[3] Z přípisu Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky ze dne 17. 10. 2019 vyplynulo, že stěžovatelka pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu s dobou platnosti od 1. 1. 2019 do 31. 10. 2019 za účelem studia v Ministerstvem zdravotnictví akreditované instituci Akademia CZ s. r. o. v rámci rekvalifikačního kurzu „zubní instrumentářka“. Kurz ukončila úspěšně dne 17. 8. 2019, tedy ještě před uplynutím povoleného pobytu.

[4] Správní řízení bylo se stěžovatelkou zahájeno v době platného povolení k pobytu. Stěžovatelka na svoji obranu mimo jiné uváděla, že vyhoštění by znamenalo nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života; uvedla, že v České republice pobývá na základě povolení k pobytu již dva roky, přicestovala sem za účelem složení aprobačních zkoušek a chtěla zde pracovat jako zubní lékařka; vzhledem k tomu, že v rámci studia rekvalifikačního kurzu (zubní instrumentářka) absolvovala praxi i v zubní ordinaci, ke které nepotřebovala zařizovat žádné pracovní povolení, nevěděla, že bude potřebovat pracovní povolení v případě, že nastoupí na pracovní pozici týkající se stejného oboru, k jehož výkonu měla absolvováním kurzu oprávnění a který vykonávala v rámci praxe ve Stomatologickém centru Lípa. Této povinnosti si nebyla vědoma, nikým nebyla upozorněna, že jako student rekvalifikačního kurzu, připravující se na budoucí povolání v České republice, nemá volný vstup na trh práce a potřebuje povolení. Pokud by o takové povinnosti věděla, povolení od úřadu práce by si obstarala (povolení k zaměstnání vydané poté Úřadem práce, krajská pobočka v Ústí nad Labem ze dne 10. 2. 2020, je založeno ve spise krajského soudu na č. l. 22 – pozn. NSS). Uvedla, že o povinnosti mít příslušné povolení ji neinformoval ani zaměstnavatel, k němuž nastoupila, oba byli v dobré víře, že žádné předpisy neporušují; po celou dobu jejího zaměstnání za ni zaměstnavatel řádně odváděl zálohy na daň z příjmů a na sociální a zdravotní pojištění. Stěžovatelka dále na svoji obranu uvedla, že závadný stav se snažila ihned napravit, a poté, kdy se 3. 10. 2019 dozvěděla, že zde pracuje nelegálně, dne 4. 10. 2019 společně se svým zaměstnavatelem se dostavili na úřad práce, a rovněž požádala Ministerstvo vnitra o udělení zaměstnanecké karty. Uznala, že porušila právní předpisy, ale stalo se tak neúmyslně, výhradně pouhou nedbalostí nevědomou.

[5] Stěžovatelka v průběhu správního řízení akcentovala zásah především do soukromého pracovního života, přičemž odkazovala na § 174a zákona o pobytu cizinců; uvedla, že správní vyhoštění je v jejím případě s ohledem na okolnosti, které uvedla, nepřiměřeným zásahem. Poukázala na to, že je v České republice plně integrovaná, absolvovala zde studijní kurz vedený v českém jazyce, má zde přátele a zaměstnání, které je zdrojem jejích příjmů; rovněž doložila hodnotící vyjádření zaměstnávajícího lékaře o nutné potřebě asistenta, kterého nemůže sehnat, bez něhož by nemohl praxi v malém městě (v Podbořanech) vůbec vykonávat, což by značně zkomplikovalo dostupnost lékařské péče dosavadních pacientů; dodal, že si zde stěžovatelka vybuodovala přátelské vztahy a to nejen pracovní, ale je i v úzkém kontaktu s rodinami zaměstnanců.

[6] Správní orgán prvního stupně k této námitce uvedl, že stěžovatelka přicestovala čistě z ekonomických důvodů, intenzita jejích vazeb na území České republiky je minimální, přičemž nemůže převážet nad vazbami, které má na Ukrajině, kde žije její rodina a sourozenci; poukázal na to, že stěžovatelka nedisponuje dosud zaměstnaneckou kartou, byť o ni požádala, ani pracovním povolením, proto vyjádření, že by se mohlo jednat o zásah do soukromého života z důvodu zaměstnání je irelevantní. K vyjádření jejího zaměstnavatele o potřebnosti stěžovatelky pro svoji ordinaci uvedl, že tento zájem nemůže převážet nad veřejným zájmem, aby zde byli zaměstnání jen ti cizinci, kteří splní všechny potřebné kvalifikační předpoklady a další podmínky trhu práce, přičemž zájem České republiky rozhodně není, aby zde byli zaměstnání cizinci bez povolení k zaměstnání. Správní orgán uzavřel, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které

pokračování

by důsledkem správního vyhoštění mohly nepřiměřeně ovlivnit soukromý či rodinný život stěžovatelky, ani závislost na prostředí či společnosti ve které žije. Rozhodl proto, že byly naplněny podmínky pro vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, neboť stěžovatelka na území České republiky byla zaměstnána bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

[7] V odvolání, které žalovaná zamítla, stěžovatelka mimo jiné namítala neproporcionalitu vydaného rozhodnutí, odkázala na rozsudek NSS sp. zn. 8 As 109/2013, který akcentuje přiměřenost rozhodnutí z hlediska veřejného zájmu. Uvedla, že v České republice získala potřebné vzdělání, připravuje se na poslední pokus vykonat aprobační zkoušku odborné způsobilosti zubní lékař, která se má konat na jaře 2020, vydání rozhodnutí o vyhoštění může znemožnit výkon této zkoušky, na kterou se stěžovatelka dlouhodobě připravuje. Dodala, že zde má mnoho velmi blízkých kamarádů i možnosti zaměstnání v oboru, který vystudovala a dále si v něm studium prohlubuje.

[8] Žalovaná odvolání stěžovatelky zamítla, konstatovala, že protiprávní jednání bylo řádně prokázáno, a skutkový stav byl náležitě zjištěn; není přitom rozhodné, zda stěžovatelka jednala úmyslně či pouze z nedbalosti; aprobovala závěr prvostupňového rozhodnutí stran přiměřenosti vyhoštění z hlediska § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Uvedla, že dotčení soukromého a rodinného života stěžovatelky je únosné v porovnání s veřejným zájmem na tom, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci, kteří se v dohledné minulosti nedopustili závažného protispolečenského jednání; konstatovala rovněž, že zde sice stěžovatelka pobývá po dobu dvou let, nicméně si zde neutvořila takové vazby na Českou republiku, které by jí bránily vycestovat do domovské země, kde má rodinu. Dodala, že se svou tetou, která je státním občanem Německa, se může dále stýkat mimo státy Evropské unie, tedy např. ve svém domovském státě

[9] Proti rozhodnutí žalované podala stěžovatelka dne 11. 8. 2020 žalobu, v níž namítla po právní stránce nesprávné posouzení skutkového stavu a nesprávné posouzení podmínek pro uložení zákazu vstupu na území členských států EU; dále namítla nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované. V doplnění žaloby ze dne 3. 9. 2020 dále uvedla, že připouští, že po krátkou dobu vykonávala závislou činnost bez potřebného povolení k zaměstnání, nicméně zdůraznila, že stejně jako její zaměstnavatel nevěděla o tom, že by porušovala zákon; podotkla, že měla platné povolení k pobytu a domnívala se, že má volný přístup k výkonu zaměstnání ve smyslu § 98 písm. o) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, neboť na území České republiky získala střední odborné vzdělání a odbornou způsobilost v oboru zubní instrumentářky; v jejím případě se jednalo o nevědomou nedbalost, nikoli o úmyslné či účelové obcházení zákona, a proto se jí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jeví nepřiměřeným; nebyla řádně posouzena zásada proporcionality. Dodala, že žalovaná chybně posoudila příslušnou odvolací námitku a řádně se s ní v napadeném rozhodnutí nevypořádala; uvedla, že nerozporovala výkon závislé činnosti bez povolení k zaměstnání, což správní orgány obsáhle odůvodňovaly, ale zejména namítala, že žalovaná nezohlednila v odvolání zjištěné skutečnosti ve vztahu k délce zákazu vstupu a neuvvedla své úvahy, které jí vedly k závěru o přiměřenosti nemožnosti vstupu a její délky, nezohlednila nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, absenci úmyslu porušit české právní předpisy, závažnost porušení a vazby stěžovatelky k území Evropské unie, kde bydlí její teta a kde má druhu – občana České republiky, s nímž má trvalý hluboký vztah a sdílí společnou domácnost. Dodala, že žalované mělo být z úřední činnosti známo, že s ní bylo zahájeno řízení o udělení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Namítla, že správní orgány musí v řízení o správním vyhoštění posuzovat případ přísně individuálně, nikoli paušálně či formalisticky, jak to učinily správní orgány v její věci. K tomu odkázala na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 31/08; doplnila, že neporušila veřejný zájem na dodržování právních předpisů, neboť její jednání nespočívalo v úmyslném obcházení zákona. Podotkla, že jí bylo vydáno rozhodnutí příslušného úřadu práce k výkonu zaměstnání, tímto byl

z její strany odstraněn protiprávní stav způsobený neúmyslným a nevědomým výkonem zaměstnání bez povolení, tudíž nevznikla újma veřejnému zájmu a veřejnému pořádku v dostatečné intenzitě odůvodňující vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.

[10] Krajský soud žalobu zamítl. Především uvedl, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., proto se soud může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě deseti dnů od doručení rozhodnutí žalované, tj. v projednávané věci do 20. 8. 2020, neboť napadené rozhodnutí bylo právní zástupkyní žalobkyně doručeno do datové schránky dne 10. 8. 2020. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřipustné porušení principu koncentrace řízení; z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které nově vznesla v doplnění žaloby ze dne 3. 9. 2020, tj. po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se tak z důvodu pozdního uplatnění nemohl zabývat námitkou, že stěžovatelka nevěděla, že by výkonem závislé činnosti bez potřebného povolení k zaměstnání porušovala zákon, jednalo se o nevědomou nedbalost, a napadené rozhodnutí je proto nepřiměřené. Stejně tak se soud nemohl věcně vypořádat s opožděně namítanou nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života.

[11] Krajský soud shledal rozhodnutí žalované přezkoumatelné, uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je seznatelné, jak se žalovaná vypořádala s odvolacími námitkami, které skutečnosti vzala za podklad napadeného rozhodnutí, podle které právní normy rozhodla a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů, a z jakých důvodů shledala, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno v souladu se zákonem. Krajský soud dále konstatoval, že stěžovatelka mimo jakoukoli pochybnost naplnila podmínky § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, neboť byla na území České republiky zaměstnána bez potřebného povolení k zaměstnání, ačkoli toto bylo podmínkou výkonu zaměstnání. Podmínky pro správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států Evropské unie až na tři roky tudíž byly splněny. Podle názoru soudu byl v tomto směru naprosto dostatečně zjištěn a správně posouzen i skutkový stav, což odpovídá obsahu správního spisu. Soud zdůraznil, že neznalost zákona neomlouvá, a proto stěžovatelka musí nést negativní důsledky svého protiprávního jednání. Skutečnosti, které stěžovatelka uplatnila v doplnění žaloby, krajský soud nerefletoval.

[12] V kasační stížnosti stěžovatelka namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.], tvrdí, že rozsudek postrádá řádně odůvodnění a vypořádání se s námitkami stěžovatelky, které vznesla v podání ze dne 11. 8. 2020, a to, že žalovaný nesprávně po právní stránce posoudil skutkový stav věci a učinil chybný závěr o tom, že v posuzovaném případě jsou splněné podmínky pro uložení zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, a že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné. Tyto žalobní body uvedené v podání ze dne 11. 8. 2020 stěžovatelka odůvodnila co do obsahu v pozdějším podání ze dne 3. 9. 2020, proto se nejednalo o rozšíření žalobních bodů a nebyly stěžovatelkou vznesené nové žalobní body, jak uvádí krajský soud, ale pouze o vysvětlení důvodnosti žalobních bodů uvedených stěžovatelkou v podání ze dne 11. 8. 2020. Výše uvedené skutečnosti jsou zřejmé z obsahu podání stěžovatelky ze dne 3. 9. 2020 a 11. 8. 2020, kdy soud má zkoumat vždy obsah. Závěr krajského soudu o tom, že dne 3. 9. 2020 došlo ze strany stěžovatelky k vznesení nových žalobních bodů, ke kterým soud nepřihlížel při vydání rozsudku, je nesprávné a je důvodem pro zrušení rozsudku. K tomuto stěžovatelka poukazuje, že závěr soudu o tom, že se nemohl zabývat námitkou stěžovatelky ohledně toho, že nevěděla, že by výkonem závislé činnosti bez potřebného povolení k zaměstnání porušovala zákon, stěžovatelka uvádí, že tato námitka a prohlášení stěžovatelky je obsažené v textu její výslechu ze dne 22. 10. 2019, který je obsahem správního spisu a který krajský soud uvádí v odst. 11 a odst. 12 rozsudku. Tato námitka je obsažená i ve vyjádření stěžovatelky ze dne 25. 10. 2019, které uvádí soud v odst. 13 rozsudku. Právě s ohledem na skutečnosti, které jsou obsažené ve správním spise je zřejmé, že se jednalo

pokračování

o nevědomou nedbalost, nikoliv úmyslné obcházení zákona, a proto stěžovatelka namítala nesprávné právní posouzení skutkového stavu, kterého se dopustila žalovaná při vydání rozhodnutí. Proto závěr a postup soudu spočívající v neposouzení těchto námitek a skutečnosti s odkazem na zásadu koncentrace (odst. 16 rozsudku na konci) je chybný a je důvodem pro zrušení rozsudku.

[13] Stěžovatelka dále poukazuje na to, že obsahem správního spisu, který soud zkoumal při vydání rozhodnutí, jsou následující skutečnosti: 1) písemné vyjádření a námitky stěžovatelky uvedené ve výsledku ze dne 25. 10. 2019 a dále v odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o tom, že nerozporuje skutečnost, že vykonávala po krátkou dobu závislou činnost bez potřebného povolení k zaměstnání, ale uvádí, že stejně jako i zaměstnavatel nevěděla o tom, že by porušovala zákon a nedopustila se úmyslného obcházení zákona, neboť na území měla platné povolení pobytu a domnívala se, že má volný přístup k výkonu zaměstnání ve smyslu § 98 písm. o) zákona o zaměstnanosti, neboť je osobou, která získala střední odborné vzdělání na území České republiky v oboru „zubní instrumentárky“ a získala tuto odbornou způsobilost úspěšným ukončením studia, 2) kopie informace o nástupu zaměstnance společnosti PadaDent s.r.o., kde je uvedena jako zaměstnanec a její identifikace jako „cizince podle § 98 písm. o) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, 3) sdělení Úřadu práce České republiky, pracoviště Louny ze dne 10. 10. 2019, 4) odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Výše uvedené skutečnosti soud nezohlednil a nevypořádal se s těmito skutečnostmi, které jsou obsahem spisového materiálu při vydání rozsudku, i když byly obsažené v žalobních bodech podání stěžovatelky ze dne 11. 8. 2020. Stěžovatelka má za to, že v její případě nebyly naplněné podmínky pro uložení správního vyhoštění.

[14] Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatelka rovněž požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[15] Žalovaná ve vyjádření uvedla, že trvá na svých závěrech a správní rozhodnutí, jakož i rozsudek krajského soudu považuje za zákonný. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[16] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu dle § 103 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem krajského soudu na opožděnost „nově uplatněných žalobních bodů.“

[18] Podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žaloba proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění musí být podána do 10 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Není zde sporné, že v uvedené lhůtě stěžovatelka žalobu podala. Zcela obecně v ní uplatnila kromě námitek nesprávného posouzení podmínek pro uložení zákazu vstupu na území členských států EU nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované a dále nesprávné právní vyhodnocení a posouzení zjištěného skutkového stavu. Doplnění žaloby, které bylo krajskému soudu doručeno dne 3. 9. 2020 neobsahovalo, jak se mylně stěžovatelka domnívá, pouze rozvinutí, či upřesnění a konkretizaci již uplatněných žalobních bodů, ale uvedla zcela nové skutečnosti.

[19] Smyslem uvedení žalobních bodů je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak,

aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat. Tento požadavek stěžovatelka však ve svém podání ze dne 11. 8. 2020 nenaplnila. Teprve v doplnění, které bylo doručeno soudu dne 3. 9. 2020, tedy až po uplynutí lhůty, v níž tak mohla učinit, uplatnila zcela jiné žalobní námitky na základě zcela nové argumentace.

[20] Nejvyšší správní soud však shledal pochybení krajského soudu v jeho postupu, resp. shledal vadu v řízení, která mohla mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. K takové vadě je přitom Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[21] V rozsudku ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 – 42, Nejvyšší správní soud též konstatoval: „Za žalobní bod, u něbož je třeba pokusit se o jeho doplnění a upřesnění, je nutno považovat každé vyjádření žalobce, z něbož byt' i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že tento má napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu za nezákonné.“ Nejvyšší správní soud konstatuje, že nelze přehlédnout, že stěžovatelka ve včas podané žalobě ze dne 11. 8. 2020 zcela jasně avizovala, že žalobu doplní do 31. 8. 2020, což odůvodňovala zdravotním stavem právního zástupce. Toto datum přitom zvýraznila, tudíž je nemohl krajský soud přehlédnout. Nemohl také přehlédnout, že toto datum je již zjevně za lhůtou pro přípustné uplatnění dalších námitek. Bylo tedy nanejvýš korektní, aby krajský soud stěžovatelku na tuto skutečnost upozornil, resp. zvolil postup předvídaný výše uvedeným rozsudkem a umožnil stěžovatelce doplnit žalobu v rámci stanovené soudcovské lhůty tak, aby přešel svému následnému postupu, jímž zasáhl do základních práv a svobod stěžovatelky, zejm. práva na spravedlivý proces. V tomto směru postupoval krajský soud v rozporu s principy spravedlnosti a spravedlivého rozhodování (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 – 31).

[22] Jestliže tedy za této situace uplatnila stěžovatelka, byt' opožděně, námitky, s nimiž se krajský soud v odůvodnění rozsudku nevypořádal, je takový rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. např. rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

[23] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu nemůže obstát, proto jej podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrací k dalšímu řízení. V něm se krajský soud přezkoumatelným způsobem vypořádá se všemi námitkami, které stěžovatelka v žalobě vč. jejího doplnění uvedla, tj. včetně namítané nepřiměřenosti rozhodnutí žalované z hlediska § 119 odst. 2, resp. § 174a zákona o pobytu cizinců z hlediska jí uplatněných tvrzení.

[24] V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud rovněž o nákladech řízení o kasační stížnosti.

[25] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti bezprostředně po provedení nezbytných procesních úkonů meritorně, nerozhodoval již samostatně o odkladném účinku, neboť by to bylo zjevně nadbytečné.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu